

[Justitsministeren.]

overkomme Arbejdet, og at der i øvrigt ikke var Mangel paa Sygeplejersker her i Landet.

Fra det tyske Mindretals Side har man da heller ikke lagt Skjul paa, at det var Meningen, at denne Sygeplejerske tillige skulde varetage kulturelle Opgaver, og at man derfor ikke vilde have en dansksindet Sygeplejerske. Hertil maa bemærkes, at en Sygeplejerskes Gerning efter dansk Opfattelse er at pleje syge. Det kan derfor formentlig ikke siges at være noget Indgreb i Mindretallets kulturelle Autonomi, at det ikke paa samme Maade som med Hensyn til Læger og Præster frit kan ansætte, hvem der ønskes, uden at møde Vanskeligheder som Følge af de her i Landet i øvrigt gældende Regler om Opholds- og Arbejdstilladelse. Sagen er behandlet ganske nøjagtigt som man i øvrigt behandler Andragender om Opholds- og Arbejdstilladelse, og da der ikke var Mangel paa danske Sygeplejersker, da den paagældende Sygeplejerske ingen særlig Tilknytning havde her til Landet, er Andragendet blevet afslaaet.

Det er ganske urimeligt af det ærede Medlem at se en skærpet Holdning fra min Side over for det tyske Mindretal, naar jeg kun har fornyet de Afslag, som min Forgænger har givet allerede i Maj 1935, følgende ligesom jeg den almindelige Praksis for Meddelelse af Arbejdstilladelser til Udlændinge.

I Virkeligheden er det jo ogsaa Tegn paa det ærede Medlem Hr. Schmidts Tilfredshed med min Administration, at han, naar han skal kritisere den — og det skal han formodentlig —, saa kun blandt den Mængde Sager, som Justitsministeriet har mellem Aar og Dag, har kunnet finde to, der begge stammer fra 1935; en større Kompliment kunde jeg egentlig ikke vente mig fra den Side, og det ærede Medlem Hr. Schmidts virkelige Tilfredshed med mig vil yderligere stige nu, naar han gør sig bekendt med den anden nævnte Partiordfører, Hr. Aksel Larsens Angreb paa mig.

Dette ærede Medlem retter Sp. 122 et Spørgsmaal til Landets ansvarlige Justitsminister. Dette ærede Medlem, Hr. Aksel Larsen, har nemlig opdaget, at jeg savner enten Evne eller Vilje til at optræde energisk over for aabenlyse nazistiske Lovovertrædere, eller maaske jeg savner Tid, fordi

jeg, som han saa smagfuldt udtrykker sig, har saa uendelig travlt med at forfølge Kvinder, der ønsker at komme af med et uønsket Foster.

Maa jeg over for denne sidste Strøbemærkning indskrænke mig til at oplyse, at jeg overhovedet kun mindes at have haft en eneste Sag af denne Art, og den drejede sig netop om Tilladelse til Frafald af Tiltale mod de Kvinder, der var inddraget under Undersøgelsen mod Dr. Nordentoft, og denne Tilladelse blev givet som Følge af sidstnævntes Død. Det ærede Medlem er altsaa som sædvanlig uheldig. I øvrigt er der formentlig ingen, der aner, hvad han sigter til, naar han Sp. 122 fremsætter følgende Svada: „Nu ser vi“ — hvilke vi? — „at der hver anden Dag foretages en eller anden Terrorhandling, Rudeknusning, Bombeattentat, Ildspaesættelse og lignende af to Dusin saakaldte Nazister her i København, og Politiet udviser en Lammefromhed og en Passivitet, som er mere end forbløffende.“

Det ærede Medlems Trang til at løbe løbsk fornægter sig jo aldrig. Højesterets Dom i Bombeattentat-Sagen er en lige saa frisk som oplagt Desavouering af det ærede Medlems Paastand. Naturligvis rejstes der Tiltale over for Nazister som over for andre, der begaar Forbrydelser, og der er i øvrigt ogsaa adskillige Sager i Gang, men ikke sjældent strander Tiltale paa Bevisvanskeligheder, idet visse Nazister ligesom Kommunisten er konsekvente Benægttere og efter Omstændighederne lyver til den store Guldmedaille, men derom ved jo det ærede Medlem i Kraft af sin særlige Moral meget bedre Besked end jeg, der for øvrigt er saa vant til at blive skældt ud fra begge disse to Fanatiker-Lejre. Det maa det ærede Medlem og hans Blad ogsaa gerne blive ved med, hvorimod jeg fraraader det ærede Medlem at gøre sig til Nar ved stadig at forlange min Afgang, thi paa denne vil det ærede Medlem faa nøjagtig lige saa lidt Indflydelse, som hans urimelige og forvirrede Angreb hidtil har haft paa mine Handlinger. Jeg kan godt forstaa, at han gerne ser mig henrettet efter 11 Aars Ministergerning, inden for hvilket Tidsrum der formodentlig i hans Idealstat var rullet adskillige ministerielle Hoveder, men der er ingen Udsigt til, at han faar sin Lyst styret her foreløbig.